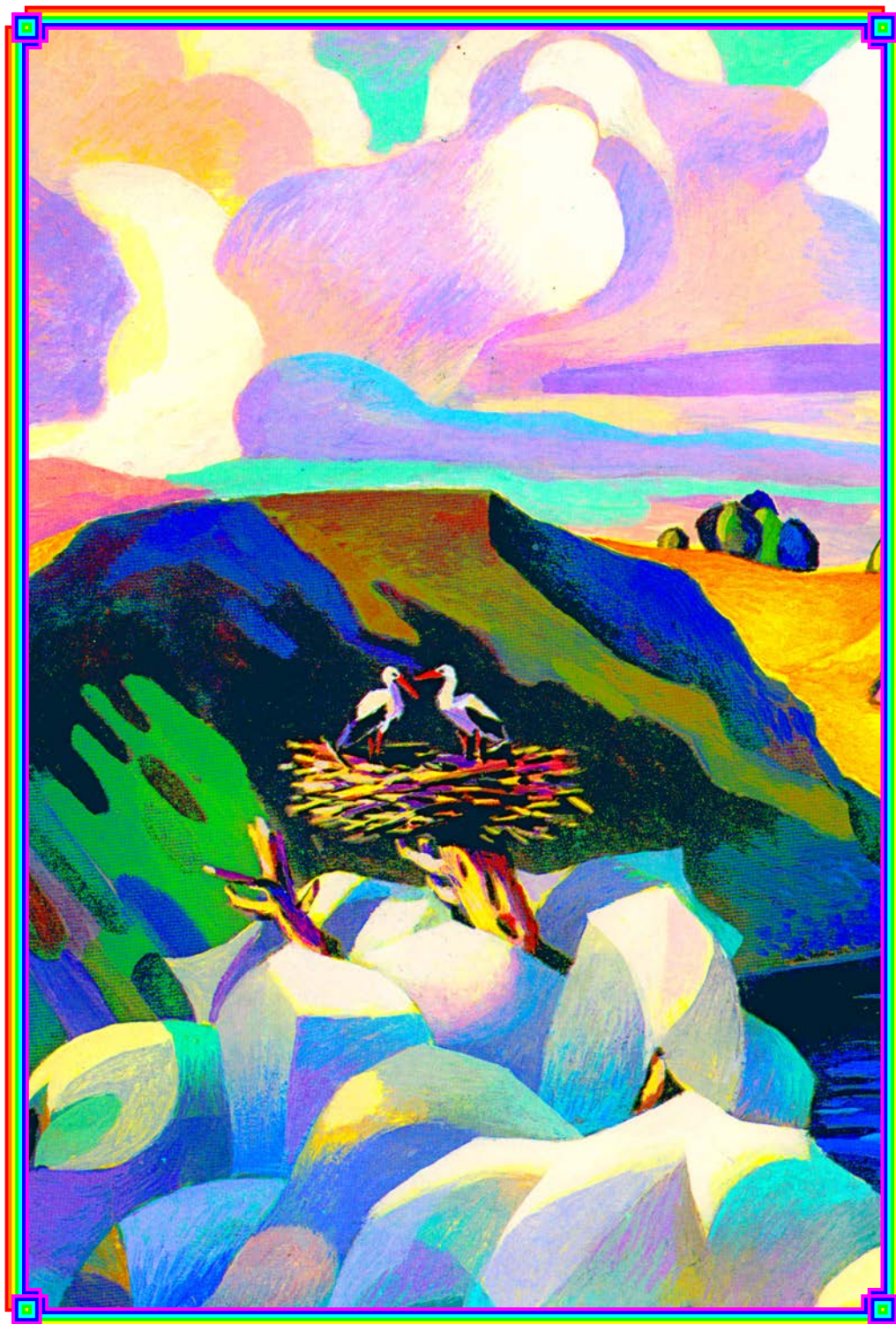


БЕРЕЗЕНЬ 2021/2022 р.

5

ВЕСЕЛКА

ЩОМІСЯЧНИЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ



Тарас Шевченко



Встала весна, чорну землю
Сонну розбудила,
уквітчала її рястом,
барвінком укрила.
І на полі жайворонки,
соловейко в гаї землю,
убрану весною,
вранці зустрічають...



Розмалюй.



Розмалюй.

Анатолій Костецький

Весняні дарунки

Весняні дарунки
Весна дарує кожному,
що треба і що хочеться.
Полям – сніги поталі,
лісам – траву і листя,
птахам, які вертають,
дарує рідні гнізда.
По жмені ластовиння
весна дарує дітям,
а мамам – ранки сині
та перші ніжні квіти.
Річкам дарує воду,
зерникам – теплу землю,
а сіячам – роботу,
почесну і веселу.

На обкладинці журналу ілюстрація українського художника Олексія Міщенка.

Леся Українка

«Давня весна»

Була весна весела, щедра, мила,
Промінням грала, сипала квітки,
Вона летіла хутко, мов стокрила,
За нею вслід співучії пташки!
Все ожило, усе загомніло –
Зелений шум, веселая луна!
Співало все, сміялось і бриніло,
А я лежала хвора й самотна.
Я думала: «Весна для всіх настала,
Дарунки всім несе вона, ясна,
Для мене тільки дару не придбала,
Мене забула радісна весна».
Ні, не забула! У вікно до мене
Заглянули від яблуні гілки,
Замиготіло листячко зелене,
Посипались білесенькі квітки.
Прилинув вітер, і в тісній хатині
Він про весняну волю заспівав,
А з ним прилинули пісні пташині,
І любий гай свій відгук з ним прислав.
Моя душа ніколи не забуде
Того дарунку, що весна дала;
Весни такої не було й не буде,
Як та була, що за вікном цвіла.

«Уподібнюйся пальмі: чим міцніше її стискає скеля,
тим швидше і прекрасніше здіймається вона догори»

(Григорій Сковорода – український філософ-містик, богослов, поет, педагог)



Чи знаєте ви, що...



Анатолій Качан

Чекання

Навесні, коли бузок
Хоче зацвітати,
Виглядає ластівок
Наша біла хата.
Ми подвір'я підмели,
Висіяли квіти,
А весні допомогли
Яблуні білити.
І розчистили струмок,
Що тече з діброви...
До прильоту ластівок
Все у нас готово.



Розмалюй.



Понад 90 мільйонів гривень коштує виробництво історичного бойовика «Довбуш». Він буде одним із найдорожчих українських фільмів. «Це історія про те, що неможливо позбавити людину свободи: вона однаково її прагнучиме й шукатиме, навіть ціною власного життя. Це історія про нашу внутрішню і зовнішню свободу. Про Батьківщину, яка для нас не просто територія, а внутрішнє духовне поняття і переживання», – сказав режисер фільму Олесь Санін.



У селі Верхівня на Житомирщині, де три роки жив французький письменник Оноре де Бальзак, відкрили пам'ятник письменнику та його дружині Евеліні Ганській.

Оноре де Бальзак проживав у маєтку Ганських у Верхівні упродовж 1847-1850 років.

«Тепер, коли ми навчилися літати у повітрі, як птахи, плавати під водою, як риби, нам не вистачає тільки одного: навчитися жити на землі, як люди»

(Бернард Шоу, англійський драматург)



У СВІТІ КАЗОК



Казка – це диво. Вона дає нам привід для роздумів, повчає. Приносить багато радощів. Казка – давній і мудрий порадник. Це вона дає нам уявлення про добро і зло, правді і кривду, чесність, справедливість.

Вогонь, Вода і Честь

(Італійська народна казка)

Зустрілися якось на дорозі Вогонь і Вода. Вогонь не любить сидіти на місці. Навіть коли його замикають у грубці або печі, він тільки й дивиться, щоб вирватись. Вода теж на місці ніколи не всидить, завжди кудись біжить. Отож і вибігли вони кожне на прогулянку. Тільки встигли здибатись і поздоровкатись, аж тут їм Честь назустріч. Здивувались Вогонь і Вода: адже досі вони ніколи не зустрічалися на одному шляху. Честь – не з тих легковажних синьйор, що буде переходити із одного шляху на другий чи взагалі вештатися по дорозі. Вони й гадки не мали, що сьогодні Честі довелося назавжди покинути одного знатного синьйора, що зробив безчесний вчинок.

– Синьйоро Честь, – звернулися до неї Вогонь і Вода, – чи ви не зробите нам честі й не прогуляєтеся з нами?

– Широ дякую за запрошення, – відповіла Честь, – я певна, що це буде приємна прогулянка. Тільки якщо вже йти з вами, то чи не скажете, що ви за одні?

– Не турбуйтеся, синьйоро Честь, – зажебоніла

Вода, – вам не сором буде йти поруч зі мною. Я гамую спрагу, мию, перу, зрошую поля, кручу колеса млинів.

І Вода казала щиру правду. Вона тільки те приховала від Честі, що інколи її жебоніння переходить у страшенне ревисько, і тоді вона прориває греблі, затоплює села і навіть міста, розтросує на друзки найбільші кораблі. Але кому захочеться розповідати про себе таке, та ще й при першому знайомстві?

– Ну а я, – промовив Вогонь, – освітлюю та грю оселі, варю їсти і допомагаю ковалям кувати залізо.

Вогонь не хотів, звичайно, здаватися менше добродійним, ніж Вода. Тому він теж дечого про себе не сказав. Змовчав, наприклад, про те, що може спалити хату, а коли вітер, то й село чи місто; що він, граючись, може розчахнути дуба-ветля, який ще зеленів би років триста.

Честь, будши аж надто вибагливою, проте завжди недовірливою, була в захваті від тих супутників.

– Згода! Ходімо тоді

втрюх, друзі, прогуляємося! – широко вигукнула вона.

– Стривайте, – сказав раптом Вогонь. – А коли хтось із нас зайде не в той бік чи відстане? Як нам тоді знаходити одне одного? Треба домовитись, кого за якими прикметами можна знайти. Мене, наприклад, треба шукати по димові – адже, як відомо, не буває диму без вогню.

– Не шукайте мене там, – сказала Вода, – де поживкли й зів'яли рослини, або де земля вся потріскалася від спеки. Я тільки там, де гнуться гіллясті верби, де росте вільха, очерет і висока зелена трава.

– А в мене, – сказала Честь, – якихось особливих прикмет немає. Коли хочете зі мною приятелювати, завжди бережіть мене, щоб не згубити. Затямте собі, синьйори, мою головну прикмету: хто мене раз загубить, той більш ніколи не знайде.

З усіх трьох супутників тільки Честь не приховала нічого і сказала щиру правду.



Георгій Почепцов

Кольорова казка

Були собі брати королі. Які ж королі, коли казка про кольори? А були вони і королі, і кольори, не перебивай. Отож були собі брати королі кольори: червоний, зелений, синій, жовтий, чорний і білий. Червоний володів ягідьми, яблуками соковитими, квітками, зелений – лісом-гущиною, лугом буйним. Синій – небом, ріками й морями. Чорний – землею. Жовтий – хлібами достиглими. А що були брати дружні, то й допомагали один одному. Ти ж знаєш, яблука спочатку зелені, а вже згодом червоні. На зеленій галяві є квіти і червоні, й сині, й жовті. Та й колоски, перед тим як пожовтіти-достигнути, довго сили в чорній землі набираються.

Брати один одному завжди перепочити дають. Ото білий брат узимку господарює – всю роботу зимову сам робить. Тоді все навколо стає біле-біле: і поле, і дерева, і дорога, і Сергійко. Зелений брат з весни береться до роботи. Радіють люди, як тільки помітять зеленого брата. «Диви, – кажуть, – оце тобі й перше зілля». Та найдужче видно працю зеленого брата влітку. На полі, в лісі, у степу. Усе тоді стоїть зелене-зелене.

Восени добре працює жовтий брат. Позолотою кожний листочок вимальовує.

Та люблять брати й жартувати. Бува, таку мішанину зроблять – не добереш, що до чого. Кожен у чужому володінні порядкує. Отоді все й починається. Ліси стоять сині. Небо зверху зеленіє. А коли це взимку, то й дні тижня всі різного кольору. І календаря не треба: сніг у понеділок

червоний, у вівторок жовтий, у четвер зелений, у п'ятницю синій; а в суботу й неділю кожна сніжинка іншого кольору. А, я забув середу. У середу сніг картатий.

Але довго так не буває. Не можуть брати усе жартувати, беруться до роботи. Тоді людям радість. Бо коли брати жартують, то ніколи не пізнаєш, котрі ж то яблука стиглі: червоні, чи жовті, а чи, може, сині. Знову зелений брат береться з усієї сили до рослин, синій – до рік і до морів, до неба. Словом, кожен до свого діла.

Пам'ятай, хлопчику, про те, що я оце тут розповів, і кольорів не плутай, не гніви таких гарних братів.



Олена Журлива

Весна

Біжать, біжать
хмариночки

По небу в далечінь
І кидають від сонечка
Свою легеньку тінь.
А сонечко всміхаються
Цілує гай і сад,
І в листя одягається
Зелений виноград.
Цвітуть грушки,
і вишеньки,
І яблунька рясна, –
Прийшла з теплом
і сонечком
Сподівана весна.

Володимир Самійленко

Весняні пісні

Веселиться земля,
Зеленіють поля,
Розвилися гаї і діброви;
Соловейко в садку
Тьохка пісню дзвінку;
Од квіток дух несеться чудовий.
А повітря легке
І проміння палке
В серці мрії роєм підіймають;
І мов сила нова
У грудях прибува,
І в душі якісь співи лунають.
Все збудилось од сну,
Зустрічає весну...
І розкішна природа України
У величній красі
Вабить погляди всі,
Наче личко вродливе дівчини.

Тамара Коломієць

Веснянка

Ішла весна-красна
у синій хустинці.
Несла весна-красна
у скриньці гостинці.
Ягнятам – травицю,
гусяткам – водицю,
каченяткам – ряску,
а малятам – казку.



ЮВІЛЕЙ АНАТОЛІЯ КАЧАНА

Український письменник **Анатолій Качан**, з творами якого неодноразово знайомились читачі «Веселки», відзначив своє 80-ліття.

Анатолій Качан народився 16 січня 1942 р. у селі Гур'івці, що лежить у пониззі Бугу, що на Миколаївщині. Навчався на факультеті української філології Одеського університету ім. І. І. Мечникова. Після закінчення університету вчителював, був кореспондентом молодіжної газети, редактором видавництва «Маяк» в Одесі, очолював літературні відділи у дитячих журналах.

Він автор до двадцяти збірок поезії, лауреат літературних премій – ім. Миколи Трублаїні, ім. Лесі Українки, «Золотої павутинки» В. Близнеця, ім. Бориса Нечерди, літературно-мистецької премії «Київ» ім. Євгена Плужника.

Редакція «Веселки» та її читачі бажають Анатолію Леонтійовичу Качану з нагоди його життєвого ювілею міцного здоров'я, щастя, творчого натхнення. Ми ж відчуваємо, що ювіляр незабаром порадує нас новою книжкою.



Анатолій Качан.

Анатолій Качан

Чайник злиться

Чайник злиться, кип'ятиться,
Чайник голосно свистить:
«Гей, хто-небудь,
відгукніться,
Із вогню мене зніміть!

Не жартуйте так зі мною,
Бо вогонь заплюю водою, –
І тоді з плити до вас
Поповзе змією газ.

Газ отруїть вашу хату,
О, жах!
Ще й бабахне, як граната:
Б а - б а х!

Анатолій Качан

Із гір, лісів

Із гір, лісів, із краю в край,
Від заходу до сходу
Несе до моря наш Дунай
У двох долонях води.

Із року в рік за небокрай,
За Альпи і Карпати
Несе їх бережно Дунай,
Аби не розплескати.

Несе в долонях берегів
Туди, де море грає,
Дари річок і ручаїв,
Які в Дунай впадають.

Клекоче джерело ясне,
Що б'є з-під осокара:
– Згадай, Дунаю, і мене,
Коли побачиш море.



Анатолій Качан

Зажурились гори

Зажурились гори голосом трембіти,
Бо пішло за море з України літо.

То із полонини звук трембіти лине,
Що пора вертати вівці у долину.

А вгорі над нами потяглось за літом
Зграями, ключами птаство перелітне.

Не журіться, гори, не сумуй, трембіто,
Адже кінець літа – це не кінець світу.





З поштової скриньки

Невмирущі пісні Кобзаря

У Словацько-українському та інформаційному центрі в Пряшеві кінцем березня цього року продовжила пряшівська Регіональна рада СРУС цикл літературно-музичних композицій «Наша дума, наша пісня». Результатом була програма «Невмирущі пісні Кобзаря».

Ведуча програми Евеліна Гвать знайомила присутніх з відомими і менш відомими сторінками життя і творчості Тараса Шевченка.

Звучали пісні на слова Т. Г. Шевченка. Програму збагатили й біженці з України, які опинились у Пряшеві.



Ведуча програми Евеліна Гвать.



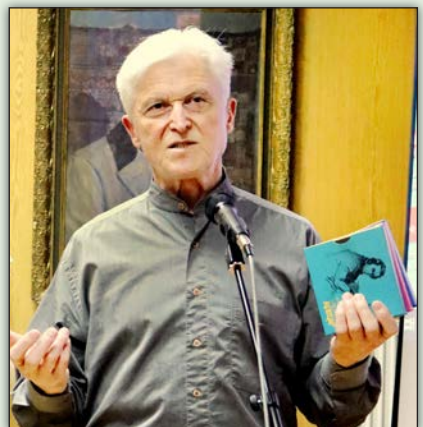
Пісні на слова Т. Г. Шевченка виконує дует Марина Петренко і її 14-річний син Іван з Хмельницького.



Пісню «Нащо мені карі очі...» виконала Лариса Коваль. На піаніно її супроводив Віктор Гацак.



Аудиторія щиро сприйняла оригінальні віршовані твори поетеси, журналістки Катерини Єгоренкової з Харкова.



Письменник і культуролог з Києва Олександр Шокало познайомив публіку з проектом «Тарас Шевченко. Пісенний «Кобзар». Хорова Шевченкіана. Зібрання хорів творів у семи томах».

«Велич народу не вимірюється його чисельністю, як велич людини не вимірюється його зростом; єдиною мірою служить його розумовий розвиток і його моральний рівень.»

(Віктор Гюго, французький письменник, драматург, поет, публіцист, громадський діяч)





Леся Пронь

ВОРОН

Минав безхмарний сонячний день. Цвіли абрикоси, приваблювали ніжним запахом метушливих бджіл, заворожували ошатною красою.

Євген повертався зі школи додому. Під кущиком бузку побачив птаха, що важко ди- хав і мав поранене крило. То був ворон. Він боязко дивився на хлопця благальними очима, наче просив допомоги. Євген підійшов ближче, обережно взяв пташину на руки.

– Що з тобою, друже? – сказав співчутливо. – Не бійся! Я тебе не покину! – і попрямував до свого під'їзду.

На подвір'ї хлопці ганяли м'яча. Коли побачили Євгена, підбігли до нього.

– Покажи, що маєш, – поцікавився Сашко й уже хотів узяти птаха.

Євген з острахом пригорнув калічку до грудей.

– Це ворон! Він поранений і його краще не торкати!

– Ха-ха! – зареготав Валерій. – Ти хочеш нести закри-

вавленого птаха до хати?.. А батьки не проженуть тебе з ним?

– Не діждеш! – розсердився Євген і побіг, не озираючись.

Дома його чекала мама. Пекла пиріжки з вишнями. Духмяний запах наповнив квартиру, та хлопцеві не хотілося їсти. «Що буде, коли в сім'ї не зрозуміють мене?!..» – мучила думка.

– Привіт, мамцю, – боязко промовив Євген. – Ти сьогодні не на роботі?

– Ні, сонечко. Завтра їду у

відрадження, тож дали вихідний.

Викладаючи з таці на таріль рум'яні пиріжки, мама побачила ворона.

– Бідна пташка!.. Що з нею? – мовила співчутливо. – негайно їдьмо до ветеринарної лікарні!

Від такої несподіванки Євген аж підстрибнув з радості!

Ворон мовчав. Очікував порятунку. Зблискуючи гострим зором, насторожено дивився то на хлопця, то на незнайому жінку з пишним волоссям і стурбованим обличчям.

Євген заспокійливо погладив воронові спину й тихенько над його голівкою прошепотів.

– Ти мій хороший, найкращий! Я ж казав, що тебе врятую!

Через місяць, після тривалого лікування, ворон Гордон злетів на крилах. А ще він любив сидіти біля Євгена, коли той читав книжку. Птах цікавився малюнками й негласно каркав, наче говорив про щось. Він жодного разу не наважувався втекти, навіть тоді, коли гуляв зі своїм рятівником у парку.

Так і живуть усі щасливо, бо вміють любити й бути милосердними.



Будильник.





А вже весна



А вже веснам а вже красна,
Із стріх вода капле (Тричі)

Молодому козакові
Мандрівочка пахне, (Тричі)

Як поїхав козаченько
У чистеє поле. (Тричі)

За ним його дівчинонька:
«Вернися, соколе!» (Тричі)

«Не вернися – забарюся,
Гордуєш ти мною. (Тричі)

Буде ж твоє гордування
Все перед тобою». (Тричі)

Помандрував козаченько
З Лубен до Прилуки. (Тричі)

Ой плакала дівчинонька,
Здіймаючи руки. (Тричі)



ЗНАЙОМТЕСЬ:

з письменником

Юрій Винничук



Юрій Винничук (нар. 18 березня 1952, Станіслав), іноді друкується під іменем Юрко **Винничук** – український письменник, журналіст, редактор.

Розпочав літературну діяльність у 1970-х роках з написання поетичних творів. Загалом вийшло дві поетичні збірки Винничука – «Відображення» (1990) та «Передчуття осені» (2010), – однак усі вірші автора написано до 1993 року. У 1970-х також було видано поему «Арканум» та оповідання «Ги-ги-ги», які висміювали радянську владу. У 1980 – 1990-х роках

Серед найвідоміших художніх творів Винничука романи «Діви ночі» (1991), «Танго смерті» (2012), «Аптекарь» (2015), «Цензор снів» (2016), «Лютеція» (2017) та «Нічний репортер» (2019). Серед творів для дітей – повість «Місце для дракона» (1990) та ціла низка казок: «Цукровий півник», «Метелик вивчає життя», казки про друзів Чеберяйчиків. Винничук також відомий як упорядник краєзнавчих книг «Легенди Львова» (1999), «Кнайпи Львова» (2000), «Таємниці львівської кави» (2001), а також численних збірок та антологій української літератури. Крім того, у період 2001–2010 років у видавництві «Піраміда» вийшло 12 книжок різних авторів під брендом «Юрій Винничук презентує». Твори Винничука перекладено англійською, німецькою, французькою, хорватською, польською, чеською, болгарською, білоруською, сербською, російською, японською, китайською, есперанто, та іншими мовами.

Член Українського ПЕН та віце-президент Асоціації українських письменників.



Юрій Винничук

Сон про святого Миколая

(Уривок)

Коли на місто лягають оксамитні сутінки, ліхтарник, наче дух незабарного Різдва, квапливо перебігає з хідника на хідник, тримаючи в руках довгу тичку з їнотиком, і запалює гасові ліхтарі. У їхньому світлі танцює сніг і порищує під ногами пізніх перехожих. Діти в цей довгоочікуваний вечір напередодні святого Миколая поводяться особливо чемно. Листи до доброго дідуся з обіцянками більше не робити збитків давно вже написані і кілька днів тому зникли з підвіконня.

Час від часу з вулиці доливають милозвучні дзвоник саней і цокання кінських копит. Тоді діти підбігають до вікон і вдивляються в осяяну ліхтарями темряву, бо ану ж тими санями їде сам святий Миколай.

Та ось лунає дзвіночок уже не такий, як на санях, а гучніший, і не віддаляється, а наближається до дверей будинку. А за мить уже чути чиїсь гучні кроки на сходах. Діти схвильовано притискаються одне до одного, а меншенькі ховаються за маму, якій чомусь зовсім не страшно. І ось дзвенить дзвінок у двері, а тато йде відчиняти.

Першим заходить янгол з білими крилами, у білій сукні до землі. На голові у нього золота корона, а в руці золотий дзвіночок. За ним – сам святий Миколай в золотавих ризах і з митрою на голові. Високий, з довгою білою бородою й вусами, в одній руці – пастуша гірлига, а в другій – плетений кошик, повний

пакунків. Останнім до кімнати влітає чортик. Діти б його налякалися, якби він не був таким смішним. Чорний, як сажотрус, у короткій куртці, з червоним висолопленням язиком, з різками на голові і двома прутиками в руці, він весь час стрибає і хрюкає, як поросля.

– Слава Ісусу Христу! – урочисто вітається святий Миколай з неспідробним личаківським акцентом.

– Слава навіки Богу! – відповідають батьки.

– Чи тут живуть гречні діти? – провадить далі поважний гість. – Бу я тут приніс вам подарунки. Але мусять насамперед ваші тато й мама відповісти, чи були ви чемними.

Діти ще більше туляться до мами. Мама підтверджує, що дітки були чемні, хоч і не дуже, але обіцяли більше не бешкетувати.

– Ага, – трясє вдоволено бородою Миколай. – Коли так, то прошу ближче. Та й ся так не бійте, янгелик вас оборонить від чортика.

І ось настає ця чарівна хвилина, коли Миколай дістає з плетеного кошика, геть такого самісінького, з яким мама ходить на ринок, пакунок за пакунком, вручаючи їх згідно з написом, раз одному, раз іншому з малюків. Переважають солодоці. Святий Миколай не має звички приносити щось цінніше, бо не годилося робити конкуренцію янголу, який кладе подарунки під ялинку на Різдво. Отже, то – печива, цукерки, інжир, фі-



У 2002 році у празькому видавництві «Портал» вийшли «*Легенди Львова*» Юрія Винничука чеською мовою під назвою «*Příběhy z Halče*» у перекладі Ріти Кіндлерової.

ніки, мигдаль, але й кольоровий та білий папір, різнокольорові олівці для хлопчика, стрічки для дівчинки, книжки з казками, витинанки, наклейки. Вкінці дарує святий Миколай пірникове печиво в образі самого себе, коханого. А ще кожен отримає прутика від чортика.

Після того гості прощаються і виходять. Тато їх відпроваджує і про щось шепочеться в снігах.

Але діти вже того не бачать, бо захоплені своїми подарунками.

Так виглядало надвечір'я перед днем святого Миколая у старому Львові. У ті часи ще не лінувалися винаймаєти святих Миколаїв, янгелів і чортиків, виставляючи їм у снігах наперед наповнений подарунками кошик. Газети задалегідь рясніли оголошеннями про те, що такого-то пана можна замовити собі в ролі Миколая.



Кучонок кулінарії

Імбирне печиво

Інгредієнти:

- 100 г підсоленого вершкового масла;
- 3 столові ложки цукрового сиропу;
- 100 г коричневого цукру;
- ½ чайної ложки харчової соди;
- 1 столова ложка меленого імбиру;
- 1 чайна ложка меленої кориці;
- 225 г звичайного борошна;
- 50 г цукрової пудри.

Як приготувати

Нагрійте масло, сироп і цукор разом у невеликій сковороді, періодично помішуючи, поки інгредієнти не розчиняться. Поставте трохи охолонути.

Змішайте соду, імбир, корицю і борошно у великій мисці. Влийте суміш з маслом і сиропом та перемішайте, а потім замісіть тісто.

Покладіть тісто на лист пергаменту, сформуєте прямокутник, а зверху покладіть ще один лист пергаменту. Розкачайте тісто товщиною 0,5 см. Перекладіть тісто на деко, а



потім поставте в холодильник на 1 годину.

Розігрійте духовку до 170-190°C і застеліть деко додатковим пергаментом для випікання. Дістаньте тісто з холодильника і виріжте печиво за допомогою формочок.

У цьому рецепті використовують форми-зірочки, але можна вибрати будь-які інші. Розкладіть сире печиво на деко і випікайте 10-12 хв. Залиште на деко до повного охолодження.

Тим часом змішайте цукрову пудру з 1-2 столовими ложками води, щоб консистенція була густою. Охолоджене печиво прикрасьте глазур'ю за допомогою кондитерського мішка з тонкою насадкою.



Марійка Підгірянка

Весняний дощ

Хоч спохмурніє небо весняне,
Хоч обіллється дощем рясним,
А тільки сонце з туману гляне –
І вже веселка цвіте над ним.
Знов веселкою сіяють квіти
На чисто вмитій дощем землі.
Знов вибігають гуляти діти,
І знов щебечуть пташки в гіллі.

Іван Андрусyak

Перші кроки

Є у Стефи топи-топи,
в них Стефуся топа, топа,
лиш сестричку за дві ручки
хап!

Ця земля така твердюча,
як по ній топ-топати?

Відпушу сестрички руці –
упаду на попу.

От я виросту ще трішки,
попід стіл піду я пішки,
і котище
за хвостиче
хап!

Принесу сестричці кицю,
будем разом гладити.
Лиш навчи мене, сестричко,
як іти й не падати.

Іван Франко

Надійшла весна

Надійшла весна прекрасна,
многоцвітна, тепла, ясна,
наче дівчина в вінку.
Зацвіли луги, діброви,
повно гомону, розмови
і пісень в чагарнику.





У Празі з'явився мурал із дівчинкою, яка під українським прапором ховає відомих казкових героїв.



Малюнок української художниці Вікторії Ковальчук.

Михайло Трохим

Шпак пита у півня

Шпак пита у півня:
– Де твоя шпаківня?

Півень глянув на ріку
І сказав: – Ку-ку-ріку!

Нащо та шпаківня,
Є курник у півня!



Легендарному українському фільму «За двома зайцями» – вже понад 60. У грудні 1961-го відбулася прем'єра української кінокомедії, що через певний час стане улюбленою, народною, усіма цитованою, навіть культовою. Режисером екранізації п'єси Михайла Старицького був Віктор Іванов.

Роман Скиба

Тривога

В очереті їжачок
Ловить рибку на гачок.
Сом, ковтнувши власні
вуса,
В мул убгався і – мовчок.
Пічкури і окунці
Подались на манівці.
Щука хвіст собі кусає:
– Ух, мені рибалки ці...
Каже пліточці карась:
– Їжакам у воду – зась!
Ти його, мала, не бійся,
Та з-під ряски не вилась...
Із криївки жаба – глип:
– Дивний цей колючий тип!
Як він досі не второпав,
Що немає вдома риб?

**KULT
MINOR**

„VESELKA” – časopis pre deti. Ročník 70, vychádza 10x ročne. Vydáva Zväz Rusínov-Ukrajincov SR, IČO 00 177 725. Adresa redakcie: 081 08 Prešov, ul. Janka Boroďača č. 5. Šéfredaktor Ivan Jackanin. Počítačová sadzba NITECH s.r.o., Prešov. Tlač Grafotlač s.r.o., Prešov. Rozširuje a objednávky na predplatné prijíma redakcia. Realizované s finančnou podporou Fondu na podporu kultúry národnostných menšín. Cena jedného čísla 0,13 €. Rukopisy a ilustrácie nevraciamo. EV 3302/9.

«ВЕСЕЛКА» – журнал для дітей. Союз русинів-українців СР. Адреса редакції: 081 08 Пряшів, вул. Янка Бородача, 5. Головний редактор Іван Яцканин. Комп'ютерний набір NITECH s.r.o., Пряшів, тел./факс: 051/7725061. Друкує Grafotlač, Пряшів. Ціна окремого номера – 0,13 €. Рукописи та ілюстрації не повертаються. EV 3302/9.